

Мемуари українського Казанови

Автор:

Антін Щегельський

Мемуари українського Казанови

Антін Щегельський

Новели Антіна Щегельського – це сатиричний погляд на життя в сучасній Україні. Писані майже з натури його герої —політики, державні службовці різних рівнів, журналісти, бізнесмени, прості селяни і робітники – живуть у вигаданому, але дуже близькому до реального світі. Їм зовсім не чужі усі вади і принади сучасного суспільства. У боротьбі за виживання вони тяжко працюють. І водночас не проминають нагоди підставити ближньому підніжку чи скочити в гречку. Ніжно закохуються й гірко розчаровуються. Словом, живуть.

Антін Щегельський

Мемуари українського Казанови

За доляри

Пальці очей моїх

Заблукали в твоєму волоссі,

Долоні о чей моїх

Пестять шию твою.

Губи о чей моїх

Цілюють тебе до нестями -

Тільки не знаю, чому

Сам я до тебе

не йду.

Поет Іван дуже довго чекав тролейбуса. Вони і в гарну погоду о такій порі ходять не часто. А тут вже другу добу люта завірюха засипає світ дрібним колючим снігом. А що у негоду вулиці навіть у центрі майже не прибирають, то транспорт ледве повзає містом, перемішуючи колесами сніг із сіллю, яку із царською щедрістю висипають на дорогу комунальні служби. Люди й машини буквально плавають у тому рідкому солоному місиві, від якого шкіра на взутті біліє і дубне, а метал на кузовах автомобілів миттю вкриває іржа. Саме через ту сіль Іван не ризикує в зимову негоду виганяти з гаража свого новенького «Ланоса». Тож і їздить, як більшість киян, громадським транспортом. А за це доводиться розплачуватися втраченими в чеканні годинами.

Поруч на зупинці тупотіли змерзлими ногами ще кілька запізнілих пасажирів. Іван вже давно запримітив серед них дівчину, від якої віяло якимось досі невідомим, а, може, вже давно забутим теплом і затишком. У коротенькій пухнастій шубці, високих, ніби гусарські ботфорти, чобітках вона була прекрасна, як гріх, про який мріє мало не кожен чоловік. Але рідко хто відважується зробити крок назустріч.

У передчутті чогось ще незвіданого, але дуже приємного, він інстинктивно намагався триматися поближче до незнайомки. «Ось зараз підійде тролейбус, – думалося йому, – ми сядемо поруч і тоді я обов'язково заговорю до неї. Познайомимось, а там»... Він міг би без кінця фантазувати про те, що станеться потім. Головне зробити перший крок. А для цього треба, щоб ніхто не випередив і не втелющився на його місце.

Іван чомусь вважав, що місце на сидінні поруч із дівчиною відведене для нього самою долею. Але сталося зовсім по-іншому. Вона вибрала не подвійне, а одинарне сидіння. Тож Іванові нічого іншого не залишалося, як всістися навпроти. «Так навіть краще, – подумав він. – Не треба буде нічого вигадувати, щоб подивитися на неї. Та й розмовляти зручніше, коли бачиш обличчя співрозмовниці».

А милуватися дійсно було чим. Він крадькома позирав на її красиве й ніжне, ніби виточене вправним майстром, личко, маленький носик, припухлі, наче капризні уста. Потай тонував у неймовірно синіх, аж неприродних, величезних очах і всі слова застрягали йому в горлі, бо здавалися порожніми й нікчемними. Якби сусідка не була такою звабливою, Іван не, вагаючись, заговорив би до неї. А так...

Поки збирався з думками, час, коли ще зручно починати знайомство із простого вітання, був безнадійно згаяний. І тепер звичайнісіньке «привіт!» прозвучало б придуркувато. Принаймні, у цьому він переконав себе без жодних сумнівів і вагань. Зауваження ж про погоду також прозвучали б банально і недоречно. Про це треба було говорити під поривами колючого вітру на зупинці, а не в затишному салоні новенького тролейбуса.

«Скажу про те, що вона красива», – подумав Іван і тут же осмикнув себе, вчасно здогадавшись, що про це їй говорять усі чоловіки, а йому так кортіло бути оригінальним.

«Ні, ліпше я просто візьму її за руку й скажу правду, що закохався з першого погляду. Але що подумає вона? – Боровся він сам із собою. – Чи не образить її така нахабна відвертість, якщо не відверта нахабність?»

Тим часом дівчина вже давно помітила, що сусід навпроти аж занадто небайдужий до неї. Ні, зовсім не так, як всі інші чоловіки, які були в її житті. Ще відтоді, як в ранній юності вперше відчула, що чоловіки не просто захоплюються її красою, а пожирають хтивими поглядами, вона усвідомила свою владу над сильною статтю. А ставши дорослою, навчилася максимально користатися з тієї влади. Але якщо для всіх інших вона була просто дорогою лялькою на ніч, то для нього, дівчина майже фізично відчувала це з Іванового погляду, могла стати єдиною на все життя.

Скажіть, яка дівчина, а ще більше жінка, не мріє про простий домашній затишок у колі люблячих дітей і чоловіка! Саме обіцянкою такого великого і чистого щастя світилися його очі. Відчувши це, вона все ніяк не могла дочекатися того моменту, коли він заговорить.

«Ну, сміливіше!» – Подумки заохочувала вона, вже готова сказати «Так!» на його навіть найнеймовірнішу пропозицію. Але Іван мовчав, все ще шукаючи потрібні слова.

Коли вони вперше зустрілися поглядами, тролейбус вже давно проминув Лук'янівку і трясся Подільським узвозом. Ті погляди казали обом набагато більше, ніж можна було вкласти в слова. Тож коли проїхали Іванову зупинку, він навіть не поворухнувся, аби не злякати почуття, що народжувалося між ними. Згодом під'їхали до її зупинки. Але й дівчина не поспішила до виходу.

І лише коли тролейбус прибув на кінцеву й поодинокі пасажери рушили до виходу, Іван взяв дівчину за руку й назвався.

– Ірина, – відповіла вона.

– Можна провести вас додому? – Посміливішав він.

– Ліпше ходімо до тебе. – І, помовчавши, додала, за звичкою: – П'ятдесят баксів за годину. Ти згодний?

Падає сніг

Падає сніг.

Ти не прийдеш сьогодні увечері.

Падає сніг.

Ми не зустрінемося, я знаю... —

Настрій відповідає пісні, пісня – настрою. А за вікном сніг, сніг, сніг... Мокрий, лапатий, нескінченно довгий.

Такий буває лише в казкову Новорічну ніч. Принаймні, так було в часи його юності. Тоді, коли пісня, бельгійського шансоньє Сальваторе Адамо про сніг, що падає, і про нещасливе кохання пронизувала тугою мало не кожну юну душу на планеті. Ту пісню співали французькою і в перекладах, наслідуючи хрипуватий голос виконавця, який одного ранку прокинувся знаменитим.

Чомусь вважалося, що інша манера виконання неприпустима. Бо нібито від того і слова, і музика втратять свій первозданий шарм. Власне, Петро дуже довго навіть не здогадувався, що ця пісня належить відомому бельгійцю, а не югославській співачці Радмилі Караклаіч, у виконанні якої вперше почув її в маленькому Подільському селі.

Сьогодні в його оселі лунає хрипуватий голос Адамо:

Tombe la neige

Tu ne viendras pas ce soir

Tombe la neige

Et mon cœur s'habille de noir

Ce soir tout est

Tout en larmes blanches

L'oiseau sur la branche

Pleure le sortilège...

Петро слухає пісню й подумки повторює українською:

Холодний вечір.

В світі і в серці зима.

Сніг ліг на плечі,

Лиш тебе тут нема.

І тоді ішов він,

Коли ми стрічались.

Він вернувся знову

Спогадом любові...

І знову на серці туга. Як колись у юності. Тільки тоді він утратив перше кохання. Нині ж – останнє.

Падає сніг... Розпочався надвечір, і вже котру годину засипає землю, засипає будинки, засипає дерева, засипає все. Тільки не може засипати його чекання. Петро сидить біля вікна, розглядаючи засніжені силуети перехожих. Він намагається упізнати серед них ту єдину, якою живе ось уже понад рік.

Петро і досі не може до пуття збагнути, як те сталося, що він дозволив собі втратити розум. Загубити голову. Та ще й так, що не має жодного бажання відшукати її знову.

А почалося все з відкриття нового транспортного маршруту, який з'єднав їхній масив із центром міста, де Петро працював останніх шість років. Дарма, що там курсували старенькі різнотипні мікроавтобуси, перероблені з вантажних на пасажирські десь у Білій Церкві, на авторемонтному заводі. Головне – зручно. А що ті «бусики» переобладнували в'єтнамські іммігранти-нелегали, то й сидіння в салонах установлювали під свій зріст. Навіть невисокому європейцю важко було втиснутися на сидяче місце. Не кажучи вже про Петра, зріст якого сягав 197 сантиметрів. Саме через ці сантиметри він щоразу намагався сісти в мікроавтобусі так, щоб було куди подіти ноги: боком, або ж позаду, в кінці проходу.

Того разу йому поталанило. Сидяче місце у «задньому проході» виявилось вільним. Праворуч попереду всілася трохи нижча за нього дівчина. «А вона таки досить приваблива», – відзначив подумки й відразу забув про сусідку, бо давно вже звик, що юні красуні – не про нього. Для них він застарий.

Петро поринув у свої клопоти, подумки прокручуючи в пам'яті плани на сьогодні. Коли це раптом його увагу привернула та сама сусідка попереду... Вірніше, навіть не сусідка, а крісло під нею, яке на крутому повороті почало відхилятися ліворуч. Ще мить – і дівчина звалиться на підлогу...

Петро вчасно підхопив руками спинку крісла, яке було прикріплене до підлоги лише за дві ліві ніжки, й тим самим урятував незнайомку від падіння. На наступному повороті все повторилося. Тоді Петро запропонував сусідці помінятися місцями.

– Пусте, – відповіла вона. – Я, звичайно, дуже вдячна вам. Але мені вже скоро виходити.

Петро вже встиг забути ту незначну дорожню пригоду, коли якось уранці знову зустрівся в маршрутці з незнайомкою. Цього разу юнка радо привіталася з ним і посунулася до вікна, запрошуючи сісти поруч. Дорогою роззнайомилися, обмінялися кількома фразами ні про що.

Потім була відпустка, тривале відрядження.

– Я так давно вас не бачила, – майже з докором промовила Ліда при черговій зустрічі. – Куди ви пропали?

Він чомусь аж зрадив і самій дівчині, й особливо докору, що прозвучав у її голосі. Відтоді вже з нетерпінням чекав кожної випадкової зустрічі. Картав себе за те чекання, за знайоме з юності хвилювання, що зненацька прокинулося на старості літ. Нагадував сам собі про різницю в літах. Але нічого не міг удіяти з собою.

А потім були дедалі нові й нові побачення. З інтимом і без нього. Щоправда, з величезними перервами. Але те його мало хвилювало. Бо, як пояснювала Ліда, вона народжена під знаком Близнюків. Тож не здатна тверезо керувати своїми вчинками й досить часто пливе за течією. І чим довшим було чекання, тим радіснішим – володіння цією прекрасною і юною богинею.

Все те він тепер згадує, як казковий сон, від якого не хочеться прокидатися. Бо настав день, коли Ліда заявила, що виходить заміж і тепер навряд чи їм удасться хоч зрідка бачитись. А ще натякнула, що вагітна від нього...

– Але те нехай тебе не хвилює, – сказала, як відрізала. – Сина я народжу своєму чоловікові. А ти постарайся забути про все.

Сніг кружляє. Й байдуже йому, що там, на третьому поверсі бетонної багатоповерхівки, тужить душа самотнього старого дурня, який дозволив собі закохатися в юнку. Батька, якому не судилося побачити своє дитя.

І хоча Ліда вже давно живе в іншому мікрорайоні, він і досі щоранку чекає її на зупинці, а ввечері сідає в маршрутку, з надією, що по дорозі до салону знайде Вона. Бо він і досі кохає. Ліда й досі залишається смислом його життя. Не тому, що любов нездоланна. Просто... падає сніг.

Гецькове гріхопадіння

Едуарда Лісовського в селі звали по-простому Гецьком. Він був відомим на всю округу меблевим майстром і не менш відомим бабієм. Народжений на старий Новий рік, Гецько всіма своїми поведками був схожий на справжнісінького Василя. Саме про таких у нас на Поділлі кажуть: «Якби не Василі – дітей не було б на селі». Але доля зіграла з нашим героєм злий жарт, як, власне, і з його матір'ю.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/schegel-s-kiy_ant-n/memuari-ukra-ns-kogo-kazanovi

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)